

Arrest

nr. 300 665 van 26 januari 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 september 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en van zijn advocaat A. CEREPANOVS en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 augustus 2022 dienden verzoeker en zijn partner een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 6 september 2023 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag van 26 augustus 2022 onontvankelijk.

Op 6 september 2023 legde de gemachtigde aan verzoeker eveneens het bevel op om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer, die verklaart te heten :

Naam, voornaam : B., J.

Geboortedatum : (...)1990

Geboorteplaats : T.

Nationaliteit : Georgië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten.

o Krachtens artikel 7, eerste lid. 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een période van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: omdat betrokkene een VIB indiende op 31.08.2021. werd zijn verblijf om die reden toegestaan en dit tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Betrokkene wist dat dit om een preciaire verblijfssituatie ging. Vermits betrokkene afstand deed van de aanvraag op 15.10.2021, is het verblijf van betrokkene niet langer gewettigd. Betrokkene toont met aan dat hij daarna teruggekeerd zou zijn naar zijn land van herkomst noch dat hij zijn aankomst opnieuw zou verklaard hebben. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen is aldus ruimschoots overschreden

REDEN VAN DE BESLISSING

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980)

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen.

Het hoger belang van het kind : Vermits betrokkene één van de wettelijke vertegenwoordigers is van het minderjarige kind B. R., D. (R.R. ...) is het in het belang van het kind dat het de administratieve situatie van zijn ouders volgt.

Het gezins- en familieleven : voor zijn partner, mevrouw R. I. (R R. ...) en het minderjarige kind B. R., D. (R.R. ...), geboren te T. op (...) 2014. werd er eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. Een verwijdering schaadt het hoger belang van het minderjarige kind niet immers vermits betrokkene één van de ouders, wettelijke vertegenwoordiger, is van het minderjarige kind is het in het belang van het minderjarig kind dat hij de administratieve situatie van de ouders volgt.

De gezondheidstoestand: Betrokkene haalt geen medische elementen aan omtrent zijn eigen situatie in de aanvraag.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

Op 6 september 2023 legde de gemachtigde aan de partner van verzoeker eveneens het bevel op om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende de partner van verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 300 664 van 26 januari 2024 verwierp de Raad dit beroep.

Op 13 november 2023 diende de partner van verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker vele stukken heeft gevoegd aan zijn verzoekschrift waarvan zes attesten die betrekking hebben op de medische toestand van zijn partner. Thans maakt verzoeker evenwel alleen het voorwerp uit van de bestreden beslissing, zodat deze stukken in principe niet dienend zijn. Verder heeft de Raad in casu enkel een annulatiebevoegdheid waarin hij zich voor zijn beoordeling moet plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing (beoordeling ex tunc) en enkel kan rekening houden met de stukken waarvan blijkt dat de gemachtigde er op dat ogenblik kennis van had.

3. Onderzoek van het beroep

In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van het legaliteitsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Deze administratieve beslissing behelst een inbreuk op het algemeen evenredigheidsbeginsel en het legaliteitsbeginsel, die integraal deel uitmaken van de beginselen van behoorlijk bestuur.

In het kader van artikel 8 EVRM dat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven waarborgt:

(1) heeft een ieder het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

(2) is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten zonder een afweging te maken van de gevolgen van een terugkeer van verzoeker kan als niet evenredig beschouwd worden. Hierdoor gaat verweerder de grenzen van een zorgvuldig en voorzichtig handelende administratie duidelijk te buiten.

Verzoeker is reeds maatschappelijk geïntegreerd. Hij verblijft reeds sedert 2020 onafgebroken in België en heeft hier gedurende een lange tijd gewerkt en is op heden nog steeds werkwilleg. Verzoeker heeft een vaste verblijfplaats te 2018 Antwerpen, (...). Indien verzoeker wordt teruggestuurd naar Georgië, wordt hij teruggestuurd naar een land waar hij geen familie meer heeft, en wordt hij weggehaald uit België, zijnde het land waar zijn echtgenote momenteel van noodzakelijke medische hulp geniet, die niet in Georgië aangeboden kan worden, wat een flagrante schending zou betekenen van artikel 8 EVRM, wat een recht inhoudt op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.

Het terugwijzen van verzoeker naar zijn land van herkomst zou dan ook een manifeste schending uitmaken van artikel 8 EVRM.

Om een inmenging in het privé- en gezinsleven van een persoon te verantwoorden dient deze inmenging aan een toetsing te worden onderworpen van de voorwaarden bepaald in de tweede paragraaf van artikel 8 EVRM.2 De Raad verwijst in dit arrest naar de Nasrizaak en brengt de belangrijkste principes in herinnering: de inmenging moet gerechtvaardigd zijn door een dwingende maatschappelijke behoefte, en meer in het bijzonder, evenredig zijn met het nagestreefde doel.

In deze zaak diende door verweerster te worden nagegaan of de voorwaarden in de tweede paragraaf van artikel 8 EVRM in casu niet werden geschonden bij een afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat de verzoeker momenteel niet over de nodige documenten beschikt die hem toelaten om in België te verblijven, hetgeen absoluut noodzakelijk is wegens de kritische medische toestand van zijn echtgenote, bestraffen met een bevel om het grondgebied te verlaten en verzoeker terug te sturen naar Georgië, is absoluut onevenredig en behelst een niet-toegelaten inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker, waardoor het een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Het uit elkaar halen van een familie, waarbij de echtgenote van de verzoeker permanent in België dient te verblijven wegens haar medische toestand en aldus zowel fysieke, als mentale steun van de verzoeker nodig heeft, impliceert een schending van artikel 8 EVRM. De inbreuk op het privé- en gezinsleven van verzoeker kan in deze omstandigheden dan ook geenszins worden beschouwd als redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel.

Het is dan ook de taak van België om verzoeker zijn mensenrechten te garanderen en niet mee te werken aan dergelijke schendingen en verzoeker aldus niet terug te sturen naar Georgië. Bij terugzending naar Georgië wordt verzoeker zijn recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven (artikel 8 EVRM) geschonden.

Uit voorgaande elementen blijkt dat uitwijzing van verzoeker een ernstig niet te herstellen nadeel zou opleveren en verwijdering aanleiding zou kunnen geven tot een schending van de artikel 8 EVRM, welke fundamentele rechten zijn die erkend worden in België en directe werking hebben, én bovendien verzoeker zijn fysieke en psychische integriteit ernstig in gevaar kunnen brengen.

Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

In het middel stelt verzoeker dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op het evenredigheidsbeginsel en legaliteitsbeginsel in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Volgens verzoeker heeft de bestreden beslissing geen afweging gemaakt van de gevolgen van een terugkeer, de gemachtigde handelt hierdoor niet zorgvuldig, noch voorzichtig. Vervolgens wijst verzoeker op zijn maatschappelijke integratie, hij verblijft sinds 2020 onafgebroken in België en heeft hier gedurende lange tijd gewerkt en is heden werkwillig. In Georgië heeft verzoeker geen familie meer en wordt hij weggehaald uit België waar zijn partner noodzakelijke medische hulp geniet die niet in Georgië kan aangeboden worden. Volgens verzoeker houdt dit een flagrante schending in van artikel 8 van het EVRM. Een inmenging in het privéleven en gezinsleven kan enkel indien de inmenging aan een toetsing wordt onderworpen en voldoet aan de voorwaarden van de tweede paragraaf van artikel 8 van het EVRM. Het feit dat verzoeker niet over de nodige documenten beschikt die hem toelaten op het Belgisch grondgebied te verblijven, bestraffen met een bevel om het grondgebied te verlaten en hem terugsturen naar Georgië is volgens verzoeker onevenredig en behelst een niet-toegelaten inmenging in zijn gezins- en privéleven.

Hij stelt dat het uit elkaar halen van een familie, omdat zijn partner permanent in België moet verblijven wegens haar medische toestand en bijgevolg zijn fysieke en mentale steun nodig heeft, impliceert een schending van artikel 8 van het EVRM. Deze inbreuk kan niet evenredig worden beschouwd met het nagestreefde doel.

Beoordeling

Vooreerst wijst de Raad erop dat het legaliteitsbeginsel inhoudt dat de handeling van een overheidsorgaan pas regelmatig is wanneer zij gelijkvormig is aan de regelen, vastgelegd door een overheid van een hogere rang dan die waartoe de optredende overheid behoort (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2009, 17). Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van het legaliteitsbeginsel, maar licht in het middel niet toe op welke wijze dit legaliteitsbeginsel wordt geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het eerste middel is dan ook onontvankelijk. Ten overvloede blijkt dat de bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid 2° van de Vreemdelingenwet en verzoeker betwist niet dat hij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen in een periode van 180 dagen en dat er geen verzoeken om internationale bescherming meer hangende zijn.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Wat betreft het gezins- en familieleven wordt door de gemachtigde niet betwist dat verzoeker met zijn partner en zijn kind een beschermingswaardig gezinsleven leidt maar wordt erop gewezen dat zijn partner en kind eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen. Dit blijkt eveneens uit het administratief dossier waaruit blijkt dat ook zijn partner en kind een bevel hebben gekregen om het grondgebied te verlaten. Zijn partner heeft dit overigens ook aangevochten voor de Raad, echter het beroep werd bij arrest nr. 300 664 van 26 januari 2024 verworpen. De eenheid van het gezin wordt dan

ook niet door de huidige bestreden beslissing in gevaar gebracht, dermate dat het gezins- en familieleven niet wordt geschonden.

Wat betreft het privéleven benadrukt het Hof voor de Rechten van de Mens dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Croatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59). Ook beroepsactiviteiten vallen binnen de term “privéleven” (EHRM 16 december 1992, *Niemitz t. Duitsland*, punt 29).

In casu moet evenwel vastgesteld worden dat verzoeker geen “gevestigde” vreemdeling is, aangezien hij reeds lang niet meer over een verblijfsrecht beschikt maar enkel een precair verblijfsrecht heeft gehad, zoals zijn partner, tijdens de procedures voor internationale bescherming. Verder blijkt dat het EHRM het privéleven beschouwt als “het geheel van sociale banden” met de gemeenschap waarin men leeft. Verzoeker gaat evenwel maar summier in op de sociale banden in het Rijk door erop te wijzen dat hij sedert 2020 onafgebroken in België verblijft, hier lange tijd heeft gewerkt en op heden nog steeds werkwilleg is. Hij wijst erop dat hij in Georgië geen familie meer heeft en zijn partner in België noodzakelijke medische hulp geniet. Echter, de medische situatie van zijn partner heeft in casu geen betrekking op hun sociale banden.

Verder stelt de Raad vast dat de huidige bestreden beslissing samenhangt met de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Beide beslissingen werden op dezelfde dag genomen, door dezelfde attaché. Uit de feitelijke gegevens in het dossier stelt de Raad vast dat, niettegenstaande het feit dat beide beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, eerst nadat werd beschikt over de door verzoeker en zijn partner ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de onontvankelijkheidsbeslissing dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die de terugkeer naar Georgië verhinderen, eveneens geleid tot het oordeel dat een bevel om het grondgebied te verlaten, kon worden afgegeven. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker ook kennis heeft van de onontvankelijkheidsbeslissing. Bijgevolg dienden de motieven in de onontvankelijkheidsbeslissing niet te worden herhaald in het bestreden bevel. In de onontvankelijkheidsbeslissing wordt uitgebreid ingegaan op het feit dat verzoeker en zijn partner in hun aanvraag verklaarden sedert januari 2019 in België te zijn, dat ze werkbereid zijn, dat ze in Georgië geen werk, geen woning en geen sociaal vangnet hebben en dat hun ouders en familieleden bij terugkeer niet kunnen helpen. Aangaande het verblijf in België wijst de gemachtigde erop dat verzoeker en zijn partner tijdens hun eerste verzoek om internationale bescherming verklaarden dat ze in januari 2020 in België toekwamen. Het feit dat zij reeds 3 jaar in België verbleven op het ogenblik van de bestreden beslissing, kan een element zijn dat relevant is in de gegrondeheidsfase van de procedure inzake humanitaire regularisatie, maar verantwoordt niet dat hun aanvraag in België wordt ingediend.

Wat betreft de werkbereidheid stelt de gemachtigde dat indien verzoeker en zijn partner in België willen werken zij via de bevoegde diplomatieke post in het buitenland een gecombineerde vergunning moeten aanvragen. En aangaande het argument dat zij geen sociaal netwerk hebben in Georgië, motiveert de gemachtigde dat in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming werd verklaard dat de ouders van verzoeker en zijn partner , alsook de broer van verzoeker en de zus van zijn partner nog in Georgië verblijven. De Raad herhaalt dat blijkt dat verzoeker kennis heeft van de onontvankelijkheidsbeslissing en die aldus kon aanvechten en dat die afweging die gebeurd is in het licht van het privéleven niet moest herhaald worden in het huidige bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad volgt dan ook niet dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven zonder een afweging te maken van de gevolgen van een terugkeer voor het privé- en gezinsleven van verzoeker, en de gemachtigde hierdoor onzorgvuldig heeft gehandeld.

Waar verzoeker aanhaalt dat er sprake is van een inmenging in zijn privéleven en gezinsleven, blijkt dat de bestreden beslissing thans geen beëindiging van een verblijfsrecht betreft en dus een situatie van eerste toelating betreft. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het

tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Zoals supra aangehaald volgt de Raad niet dat de gemachtigde niet op zorgvuldige wijze een belangenafweging heeft gemaakt. Aangaande het privéleven is een redelijke en evenredige belangenafweging gebeurd in de onontvankelijkheidsbeslissing, die samenhangt met het huidig bestreden bevel. Wat betreft het gezinsleven houdt de bestreden beslissing geen risico in dat de gezinseenheid zou worden verbroken.

Of de partner van verzoeker permanent in België zou moeten verblijven omwille van medische redenen, wordt onderzocht in het kader van de ingediende aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze procedure is evenwel niet schorsend op zich en maakt niet dat de gemachtigde de thans bestreden beslissing niet kon nemen. Er blijkt immers dat de gemachtigde in het kader van het bevel om het grondgebied te verlaten voor de partner van verzoeker en in het kader van de onontvankelijkheidsbeslissing beiden van 6 september 2023, heeft rekening gehouden met de medische elementen die hem toen gekend waren, zoals besproken in het arrest nr. 300 664 van 26 januari 2024. Er is ook geen risico dat verzoeker afzonderlijk van het grondgebied zal worden verwijderd om de supra vermelde redenen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES